

Kunne han ikke have hindret?

Da Lazarus lå syg, sendte hans søstre bud til Jesus og lod sige: »Herre! se, den, du elsker, er syg.« Da Jesus hørte det, sagde han: »Denne sygdom er ikke til døden, men for Guds herligheds skyld, for at Guds søn skal herliggøres ved den.« Og Jesus elskede Marta og hendes søster og Lazarus. Skønt han nu hørte, at Lazarus var syg, blev han alligevel to dage på det sted, hvor han var – og Lazarus døde og blev begravet.

Da Jesus endelig kom til Betania, var der nogle, der sagde: »Kunne han, som åbnede den blindes øjne, ikke også have hindret, at denne mand døde?«

Svaret er: »Jo, det kunne han!« Hvorfor gjorde han det så ikke?

Fordi han elskede Marta og Maria og ville skænke dem noget, der gik langt ud over, hvad de bad ham om at gøre, da de sendte bud til ham, for at han skulle komme og helbrede Lazarus.

Spørgsmålet

Vi siger eller tænker ofte det samme: »kunne Herren ikke have hindret, at det, som vi bad ham om at afværge, alligevel skete? Kunne han ikke have grebet ind?« Svaret er altid: »Jo, det kunne han!«

Vi ønsker, at det svære ikke skal indtræffe, men Herren har undertiden andre tanker.

Kunne Herren ikke have hindret, at *Josefs* brødre solgte ham til de midianitiske købmænd, der bragte ham til Ægypten? Jo, det kunne han godt!

Kunne han ikke have hindret, at *Potifars* hustru opførte sig så skændigt, så Josef blev kastet i fængsel? Jo, det kunne han!

Men hvis han havde hindret det, hvad så? Så var det vidunderlige aldrig sket, at Josef blev den næst-øverste i Ægyptens rige og kunne sørge kongeligt for hele sin familie under hungersnøden.

Josef blev hårdt prøvet, fordi Gud elskede ham og ville gøre ham til mere, end han selv eller hans fader havde kunnet bede om. Derfor sagde han til sine brødre, efter at han havde givet sig til kende for dem: »Ikke I, men Gud har sendt mig hid« (1. Mos. 45,8).

Kunne Gud ikke have hindret, at der var een, der så, at Moses slog ægypteren ihjel og begravede ham i sandet? Moses havde jo selv set sig om til alle sider og forvisset sig om, at der ikke var nogen i nærheden. Nu måtte Moses flygte og tilbringe fyrretyve år som fårehyrde i Midians land. Jo, Gud kunne have hindret en-

hver i at se det, men det gjorde han ikke, thi han havde højere tanker med Moses, end nogen kunne ane.

Kunne Gud ikke have hindret, at Farao sendte sin hær efter israelitterne, da de stod foran Det røde Hav uden nogen mulighed for at undkomme? Jo, det kunne han, men han havde noget langt større for!

Der var mange svære trængsler i *Davids* liv, som Gud kunne have hindret, og der var mange tunge lidelser i *profeternes* liv, som han kunne have hindret – for slet ikke at tale om Job!

Men Gud hindrede det ikke. De skulle opleve hans herlighed, og den er ophøjet så højt over menneskelige begreber om herlighed, at Gud måtte føre dem igennem meget, som var alt andet end herligt i deres øjne, men som var Guds vej til den herlighed, han havde kaldet dem til.

Spørgsmålet i vort liv

Der er megen trængsel, smerte og lidelse iblandt Guds elskede børn. Der er meget, som vi ikke forstår.

Vi har måske alle bedt Herren om enten at hindre det eller tage det bort.

Har han ikke hørt vore bønner? Jo, han har hørt hvert et suk.

Hvorfor har han ikke grebet ind?

Jeg vover naturligvis ikke at svare på Guds vegne, og man skal være forsigtig med at give lidende venner et svar, som i deres øren kun er ord, måske endda tomme ord.

Men gang på gang har Herren tilhvisket den lidende: »Jeg gør noget, som du ikke forstår nu. Men du skal forstå det siden.«

Sådan var det med Josef og Moses og alle de andre, der gik i det uforståeliges skole. Medens det stod på, forstod de det ikke, men siden forstod de det fuldt ud.

Til Marta sagde Herren: »Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed!«

Det var altså hensigten med ikke at komme i tide og helbrede Lazarus! Herren kom for sent i menneskers øjne, men han kommer aldrig for sent.

Det er ikke svært at forestille sig, hvor fortvivlede de var, da Lazarus døde, og de måtte begrave ham. Nu var alt håb ude. Men Jesus elskede Marta og hendes søster og Lazarus.

Det var ikke en ond skæbne eller en pludselig sygdom, der styrede begivenhederne, men Herren. Ikke en spurv falder til jorden uden vor himmelske Faders vilje. Herren styrede hændelsesforløbet fra

først til sidst. Det gør han altid, thi han er Gud, den Almægtige.

Men de syntes, at det var ude af kontrol. De glemte, at hvad der er ude af vor kontrol forbliver under Herrens. Han vidste forud, hvad der skulle ske, thi han var eet med Faderen, der havde bestemt, at det skulle ske.

Vi fatter ikke, hvor omsorgsfuldt Herren våger over os. Han slipper os ikke af syne et øjeblik. Der råder ingen tilfældigheder i vort liv. Men vor tro bliver undertiden sat på prøve. Gud vil skænke os det, som er mere værd end det kostbare guld og alt andet.

Det værste

Hvad var det værste i *Davids* liv? Var det alle Sauls forfølgelser, var det folkets oprør, var det Absalom? Nej, det værste var hans egen synd.

Kunne Gud ikke have hindret, at han faldt i synd med Batseba? Vi må tale meget forsigtigt herom, at ikke vi i nogen måde formindsker *Davids* skyld og kommer ind på den tanke, at når alt kommer til alt, bærer jeg ikke det fulde ansvar for min synd.

Skylden er altid min, min alene.

Alligevel må vil tilbede Gud for al den herlighed, han skabte ud af *Davids* forfærdelige synd. Vel tog han ikke let på hans skyld, men tugtede ham strengt – og dog kom Salme 51 og de andre bodssalmer ud af *Davids* dybe fald, et lys og en herlighed, der har strålet ned gennem slægterne, så vi må udbryde: »Hvor synden blev større, blev nåden endnu mere overstrømmende rig« (Rom. 5,20).

Derfor vover vi, men med bæven og ikke med nogen stærk stemmeføring at sige: Jo, Gud kunne have hindret *Davids* dybe fald, men han gjorde det ikke. David blev ydmyget helt ned i støvet; skylden var hans, hans alene – men tænk, ud at dette forfærdelige, som David aldrig kunne tilgive sig selv, skabte Gud noget usigeligt herligt – hans nåde blev endnu mere overstrømmende rig!

Kunne Herren ikke have hindret Peters frygtelige fornægtelse? Lad mig ikke uddybe dette spørgsmål mere, at ikke vi skal ende i et tankespind – men lad mig sige til enhver, der er fortvivlet over sin synd: »Hvis du tror, skal du se *nådens* herlighed som aldrig før – hvis du tror, skal du få lov til at se *Guds* herlighed på Kristi åsyn, da han bar din synd og sonede din straf og udslettede anklagebrevet imod dig på sit kors!«

Livets gåder

Der er meget, Guds børn ikke forstår. Gang på gang spørger hjertet: Hvorfor skulle det dog ske?

En dag skal vi skue lys i Hans lys – da skal vi klart se, at alt uden undtagelse samvirkede til vort bedste, og at Gud ikke greb hindrende ind, fordi han havde noget endnu herligere til os.

Marta og Maria fik lov til straks at se Guds herlighed. Vi får lov til at tro ham og se den i hans time – undertiden griber han ind og gør ende på nøden her i livet – ofte gør han ikke ende på den i synlig mening før i opstandelsen ved hans genkomst. Men han hjælper os alle til aldrig at glemme hans vidunderlige ord: »Har jeg ikke sagt til dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?«

Herren selv

Vi må se hen til Herren for at få den hjælp, vi behøver, når vi synes, at han

kunne have forhindret den smerte, vi befinder os i.

Han er jo prøvet i alt og har bestået prøven til fulde. Han kaldes *en smerternes mand* (Esaj. 53,3), og her tænkes ikke i første række på legemlige smerter, men på hjertets dybe kvide, som han kendte som ingen anden.

Kunne Gud ikke have hindret det? Jo, han kunne have hindret det hvert øjeblik. Da forræderen kom, og de lagde hånd på Jesus, var der en af dem, der greb efter sit sværd, drog det og slog efter yppersteprestens tjener og huggede øret af ham. Da siger Jesus til ham: »Stik dit sværd i skeden igen... eller mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, så han med det samme sender mig mere end tolv legioner engle« (Matt. 26,51-53). Det kunne sandelig hindres hvert øjeblik, men »hvordan skulle så det skriftord gå i opfyldelse, der siger, at således skal det ske« (vers 54).

Da han var hængt op på korset, spot-

tede de ham og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge! Lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham. Han har sat sin lid til Gud; lad ham nu udfri ham, hvis han har velbehag i ham; han har jo sagt: »Jeg er Guds søn« (Matt. 27,42-43). Med andre ord: hvis Gud ikke udfrier ham og hindrer, at han dør, er det et klart bevis på, at Gud ikke er med ham!

Ingen tænkte på, at han hvert øjeblik kunne stige ned af korset og hindre alt det forfærdelige – men han gjorde det ikke. Han gennemførte til fulde, hvad han havde sagt til Marta: »Sagde jeg dig ikke, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed!« Han troede, og han så sandelig Guds herlighed – og vandt den til os, fordi han ikke hindrede smerten, men lod Gud råde og stolede på ham helt ind i døden på et kors.

Gode anledninger

Da Paulus kom til Troas for at forkynde evangeliet om Kristus, var der åbne døre for hans arbejde i Herren (2. Kor. 2,12). Så var der vel intet andet at gøre end at komme i gang med arbejdet! Sådan en mulighed kan man ikke lade gå fra sig!

Er der noget, der er mere betydningsfuldt end gode anledninger og muligheder for at forkynde evangeliet?

Ja, der er en ting, der er endnu vigtigere: *ro i sindet!* Thi uden hjertets hvile i Gud kan ingen forkynde evangeliet.

Evangeliet er nemlig ikke en lektie, der skal afleveres, eller en række rigtige sandheder, der skal udbasuneres, men Guds levende ord – og det kan ikke forkyndes i en ånd, der ikke svarer til Guds væsen. Gud har ingen uro. Den, der skal forkynde hans ord, kan heller ikke have uro i sindet.

Men det havde apostelen, fordi han ikke traf Titus; derfor tog han afsked med dem og drog til Makedonien (vers 13). Mon de har forstået ham, da han sagde farvel trods de åbne døre i byen? Mon ikke nogle af dem har protesteret og sagt: »Du får aldrig sådan en anledning igen?«

Altid

Paulus følte ikke, at han svigtede dem, eller at han forspildte en gylden anledning. Han gjorde ikke Gud imod. Hvis Gud havde villet, at han skulle forkynde evangeliet i Troas, havde han skænket ham den hvile og overbevisning i sindet, som

er en forudsætning for al sand forkyndelse.

Hvis han trods sin uro i sindet havde givet sig til at forkynde evangeliet, havde han svigtet det, thi da havde ingen kunnet fornemme Herrens nærhed. Ordene havde været rigtige, men det havde kun været rigtige ord, ikke levende og livgivende ord. Da var kundskaben om Kristus blevet meddelt, som enhver anden kundskab om et emne bliver meddelt, men dermed var Kristus ikke blevet åbenbaret.

Da Paulus nu tog afsked med dem, hvad da? Da åbenbares kundskaben om Kristus igennem denne bevægede afsked, ikke så meget gennem ordene, der blev sagt, men mere som en *liflig duft*, en *Kristi vellugt*. Man fornemmede Kristi nærhed så stærkt!

Derfor udbryder apostelen: »Men Gud ske tak, som altid fører os i sejrstog i Kristus og ved os *alle vegne* åbenbarer kundskaben om ham som en liflig duft« (vers 14). Det er, som om han siger: »Anledninger og muligheder er lejlighedsvis, men der er noget, der *altid* og *alle vegne* er vor herlige forret: at sprede en Åndens, kærlighedens og lydighedens vellugt omkring os!«

Det trænger vi til at tage til hjerte i vor hektiske tid, hvor kristenheden synes at være alt for optaget af kampagner (helst »store«), fremstød og anden foretagsomhed, og risikerer at meddele kundskaben om Kristus på samme måde, som verden

meddeler sin kundskab, så at den liflige duft slet ikke fornemmes.

Ofte forekommer det mig, at det er de skrøbelige, de beskedne og små, der bærer Kristi vellugt med sig, medens vi, der forkynder Ordet, falder igennem i sammenligningen med dem. Hvad nytter det at kunne sige alt det rigtige og bibelske, hvis vellugten, fornemmelsen af Kristi nærhed ikke er der?

Sejrstoget

Var det et nederlag for Paulus, at han ikke benyttede sig af de åbne døre, men drog bort til Makedonien?

De fleste ville sikkert bedømme det således. Hvad går der af Paulus? Er han mon rigtig klog? Her er åbne døre, og så rejser manden videre med uforrettet sag!

Men Paulus oplevede det som et *sejrstog!* Hvem har ret? Det har flertallet vel! Nej, det har flertallet ikke; det har flertallet aldrig!

Paulus bar sig ikke ad som så mange andre, altså som flertallet. De søgte vinding ved Guds ord. Når de mødte åbne døre, var deres sind ikke så rent, at de først spurgte Gud, om de skulle gå ind ad de åbne døre, thi de var (måske uden selv at være sig det bevidst) ude efter at skabe sig et navn – de ville gerne beundres – gerne have ry for at være store sjælevindere – kort sagt ude efter vinding af den ene eller anden slags.

Men Paulus søgte ikke vinding ved

Guds ord; han var tværtimod rede til at miste alt og stå som en dåre, blot han måtte findes tro imod sin Herre. Det var derfor, han kunne sige nej til alle de gyldne muligheder i Troas, thi han talte altid »ud af et rent sind, ja ud af Gud, i Kristus for Guds åsyn« (vers 17), men det kunne han ikke her på grund af sin uro i sindet – derfor forlod han dem og drog til Makedonien.

Hvilket sejrstog! Ligesom Jesu gang gennem verden var et sejrstog lige til det sidste, fordi han aldrig søgte ære fra mennesker, men altid gjorde Faderens vilje, således var Paulus' vandring med Herren i lydighed imod ham et sejrstog. Det var Gud, der førte ham (vers 14), og Guds førelse udspringer af Guds visdom, der er

himmelhøjt over vor; derfor ser det ofte ud som tåbelighed og dårskab, men det er et sejrstog!

Jesus tålte megen modsigelse (Hebr. 12,3); enhver, der lader sig føre af ham, vil blive modsagt. Det er ikke svært at forestille sig, hvordan de i bedste mening har sagt Paulus imod, da han forlod Troas. De havde alle de »indlysende overbevisende« argumenter på deres side – men Paulus førtes i sejrstoget, og Kristi vellugt blev spredt! Forstå det, hvem der kan!

Tjeneste

Paulus forsømte ikke sin tjeneste i Troas, da han forlod Troas med alle de åbne døre; nej, han fuldbyrdede tjenesten, thi den består ikke i at gøre, hvad der i fler-

tallets øjne er effektivt, men i at følge Herren (Johs. 12,26).

Den, der tjener Kristus, gør det ikke lejlighedsvis, når der er en mulighed derfor, men altid, thi tjenestens inderste indhold er at bringe Kristus med sig overalt, så mennesker fornemmer: Kristus er her! Derfor sagde Herren: »Bliv i mig, så bliver jeg også i jer« (Johs. 15,4).

Det gjorde Paulus; derfor blev han altid ført i sejrstog i Kristus, og derfor blev kundskaben om Kristus alle vegne åbenbaret ved ham som en liflig duft – vi kan næsten mærke det den dag i dag!

Den store velsignelse

På Herrens ord havde Simon lagt ud på dybet til en dræt og fanget så stor en mængde fisk, at garnet var ved at bryde. Hvilken velsignelse! Men så sagde Herren, at fra nu af skulle han fange mennesker, og så forlod han alle ting og fulgte ham (Luk. 5,11).

Hvad gjorde han med den store mængde fisk? Han forlod den! Lad os betragte det nærmere, thi det er jo »opsigtsvækkende«! Han kunne have levet af denne mængde fisk i længere tid, thi hvad kunne de ikke have indbragt! Alle fornuftige argumenter talte for, at når Herren havde velsignet ham så overvældende, skulle han naturligvis blive ved velsignelsen og tage vare på den.

Men Peter forlod alle ting og fulgte Herren. Fra et umiddelbart menneskeligt synspunkt mistede han dermed, hvad Gud havde givet ham, men fra troens og lydighedens synspunkt mister den, der følger Herren, aldrig noget.

Det er rigtigt, at Peter formentlig havde fået en mere betrygget tilværelse, hvis han var blevet ved velsignelsen, han havde modtaget. Hans liv var ikke blevet så farefuldt og vanskeligt, og han kunne have glædet sig over mangt og meget.

Men tænk, om han var blevet ved den store fangst og ladet andre følge Herren! Da var han aldrig blevet, hvad Herren havde bestemt ham til. Kort tid efter helbredte Herren en spedalsk (vers 12 flg.), det havde Peter ikke fået lov til at opleve, hvis han var blevet ved fangsten. Kort tid derefter blev en lam mand oprejst til fuld førlighed – det havde han heller ikke været vidne til, hvis han var blevet ved velsignelsen – o.s.v. Han var aldrig kommet

med op på bjerget, hvor Herren forklarede for øjnene af ham – og han havde aldrig lyttet til de vidunderlige ord, der udgik af Jesu mund.

Ganske vist var han også blevet »sparet« for mange vanskeligheder og svære øjeblikke – og han var også blevet »sparet« for at blive så grundigt afsløret og ydmyget, som Peter blev, da han gik udenfor og brast i gråd over sig selv.

Men altså: om han var blevet ved den store fangst, kunne han have sagt: »Herren har sandelig velsignet mig – vi har det så velsignet« og det havde på en måde været sandt – og dog havde det været et større tab, end han her i tilværelsen var blevet klar over. Må vi altid få nåde til ikke i den betydning »at have det så velsignet«, thi det vil vi komme til at græde over en dag.

Troens væsen

Simon var blevet grebet af Herren i en sådan grad, at han kun havde ham for øje; derfor fulgte han ham. Sådan er troens væsen. Alle andre og alt andet stod helt i skyggen af Herren og hans vilje.

Paulus siger, at han glemmer, hvad der er bagved, og rækker efter det, der er foran (Fil. 3,13) det var, hvad Simon gjorde. Han havde den store velsignelse bag sig og Herren foran sig. Derfor glemte han, hvad der var bagved og jog med Herren imod målet. Når noget er lykkedes på Herrens ord, da gælder det om at komme videre! Paulus kunne se tilbage på mangfoldige velsignelser – vi kan slet ikke opregne alt det, Paulus på Herrens bud fik lov til at udrette – men han glemte, hvad der lå bagved, thi han fulgte Herren!

Vor fader i troen, *Abraham*, fik aldrig lov til at dvæle ved alt det, Herren havde velsignet ham med. Da han modtog den største velsignelse: *Isak* – en større velsignelse, end han selv havde kunnet forestille sig – da drog han på Herrens ord til *Morija* bjerg med Guds vidunderlige gave for at bringe ham som et offer, d.v.s. forlade ham for at følge Herren! Det går over vor forstand. Kom ikke og fortæl mig, at troens vej kan enhver troende umiddelbart forstå! Kom ikke og fortæl mig, at den vandrer du på som den selvfølgeligste sag af verden!

Hvis Abraham ikke var draget til *Morija*, kunne han vedblivende have sagt: »Jeg har det så velsignet, thi Herren har skænket Sara og mig vor elskede *Isak*«, men velsignelsen var blevet flov.

At forlade alt

Kort tid efter at Simon havde forladt alle ting for at følge Herren, forlod toldereren *Levi* også alt og stod op og fulgte ham. Men derefter gjorde han et stort gilde for ham i sit hus (Luk. 5,28-29). Han havde forladt alt og havde alligevel sit hus. Dermed understreger Skriften for os, at det er *inde i hjertet*, det afgøres, om man har forladt alle ting eller ej.

De fleste kristne skal blive i den stand, hvor de var, da Herren kaldte dem, men de skal forlade alle ting i den. Marta og Maria beholdt deres hjem, men vi kan godt fornemme, at de i sandhed havde forladt det og var Herrens efterfølgere.

Det, der kendetegner dem, der har forladt alle ting for at følge Herren, er, at de spørger ham om, *hvad der i enhver sag er hans vilje – og gør den!*

Det er dem ikke en tung pligt, men en forret. De elsker ham mere end hustru og børn, venner og bekendte og alt andet, han har velsignet dem med; de har set hans herlighed og kan ikke blive ved noget andet eller nogen anden end ham – men at blive ved ham kan man kun ved at følge ham.

På den måde tjener de ham, thi tjeneste er kun efterfølgelse. Var Simon blevet ved den store velsignelse, havde han ikke tjent Herren.

Synes du ikke, at det er en ufattelig stor nåde, at Herren vil have os med i sit følge? At han overhovedet til så små og ubetydelige væsener som os siger: »Følg

mig!« er ikke til at forstå, thi vi har jo intet andet at bringe ham end vor ringhed og vor synd. Lad os derfor ikke tøve et øjeblik med ligesom Simon at forlade alt for at følge ham!

Hvad det konkret indebærer vil Herren kundgøre enhver!